

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXXVIII. De sancta & universali synodo quinta, & quam ob causam
congregata sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Relatum est Theodosio, Zoilus ad Episcopatum promotus est. Quo ad predecessores suos adjuncto, Apolinaris sedem illam regendam suscepit. Jam vero Antiochiae post Ephremium Domininus ejus loci Ecclesiam gubernavit.

A ταξιδεύοντι μακρινής, Πλάσκονται τῆς αἰλίας δρέων γνώσις ἀναδείκνυται· καὶ τοῖς αὐτοῖς ἡγοσαμένοις προσερχόνται, δοπλιάζονται καθέδραν εὐχαριστίας. μηδὲ φερείμαντο μονιμότον αὐλιοχείας πιστούλαμβεσιον.

CAP. XXXVIII.

De sancta & universalis Synodo quinta, & quam ob causam congregata sit.

PORRO dum Vigilius quidem Romanæ urbis, Constantinopolitanæ vero Menas primum ac deinde Eutychius Episcopatum gererent: Et Alexandrinæ quidem Ecclesiæ Apolinaris, Antiochenæ autem Dominus: Hierosolymitanæ vero præflet Eustochius, quinta synodus à Justiniano convocata est hanc ob causam. Cum Origenis dogmatum assertores in monasteriis Palæstinae, sed præcipue in ea quæ dicitur Nova Laura quotidianè invalercent, Eustochius omni studio in id incubuit, ut eos expelleret. Cum igitur ad Novam Lauram se contulisset, eos inde ejevit, procul amandans, tanquam communem hominum perniciem. At illi varia in loca dispersi, multos suis partibus adjunxerunt. Horum patrocinium suscepit Theodorus, cognomento Ascidas, Episcopus quidem Cæsaræ quæ caput est provinciæ Cappadociæ, sed qui cum Justiniano assidue versabatur, eiique fidus erat in primis ac perutilis. Cum ergo iste palatium conturbaret, & id quod ab Eustochio gestum erat, meram impietatem atque injustitiam vocaret, missi sunt Constantinopolim ab Eustochio, Rufus Abbas monasterii Theodosii, & Conon Abbas monasterii Saba: qui tum virtutis lumen causa, tum ob monasteria quibus præerant, principem locum inter Solitarios obtinebant. Veneruntur cum illis etiam alii, dignitate haud multo inferiores. Et hi quidem de Origene in primis, & de Evagrio ac Didymo agere instituerunt. Theodorus autem Cappadox, cùm eos alio vellet traducere, causam Theodori Mopsuestiæ Episcopi, & Theodoriti atque Ibae in medium produxit: Deo scilicet optimo maximo ita rem omnem optime disponente, ut hinc & inde profana omnia penitus ejicerentur. Prima igitur quæstione proposita, utrum liceret mortuos anathemati subjicere:

Κεφ. λη.

περὶ τῆς ἁγίας ἐκκυρωμένης πεμπτῆς συνόδου, καὶ τὰ τοιαῦτα σωσίση.

TΗς πρεσβυτερος μὴν εὖ ράμπης ἡγεμονὸς βιτιγιλίας. τῆς δὲ νέας πενταετῆς, εἴτε εὐηγέρχεται. τῆς δὲ αἰλίας ἀπολιμενίας, καὶ τῆς αὐλιοχείας δομνίας, ιεροσολύματε εὐηγέρχεται, τὴν πεμπτήν μελαπέμπτην οδον ιεριναν δέ εἰτιας τοιασδε. εὐηγέρχεται, κατακεραίσθιαν καὶ μάλιστα την πεμπτήν νέα λαύρα τῶν τὰ ωργένας πετεμένην δόγματα, πάταν ἔθετο περὶ τέττας αἴπελάσαι. καὶ καταλαβάνη την πεμπτήν ειαν λαύραν, αἴπαλιας ἀπεβεβλήσαι, οὐδὲ αγηκονά μακεχειρίσαι διδιώξας. οἱ δὲ παρεδειγμάτων, πολλάς Σφίτις περιπλεγματαγένεται. τέτταν ιστερηπατίες θεόδωρος ὁ επικλητικὸς αἵματος, ἐποκοπός μὲν τῆς κατατάσθιας, ἥ περικλεψίας τε καπταδοκῶν εἶναι ιεριναν δὲ περισσευδρόμων, πιστός τε Θεοῦ, καὶ τὰ μάλιστα ἐπικίνδυνος. καὶ τοῦτο εἰναὶ δὲ αἴθεμπτηργίαν τὸ πετάγμα καλεῖται, σέλλονται περὶ τὴν βασιλέως πόλιν περὶ εὐηγέρχεται, περὶ φρεγάδων τῆς θεοδοσίου μονῆς, καὶ κοινῶν τῆς σαβά, τὰ περιτειτῆς ἑρήμεις φέροντες, ἐκ τῆς δικαιασίας περισσεις, καὶ ὄντης γεγονότος τοῦ φερούμενον. γεγονότος δὲ σωματιοῖς καὶ ἐτεροῖς, ἢ πολλῷ τῆς αἵματος λεπτόμορφοι. καὶ εὗτοι μάρτιοι καὶ τοῖς εὐγένειοι πεωδόνιας ἀκίναν, καὶ εὐάριστοι δίδυμοι. θεόδωρος δὲ ὁ καπταδοκητὸς ἐτέρωτι τέττας αἴθελκηφέδελων, ἐπιπάγει τὰ καλὰ θεόδωρον τὸν μοψειαντα, καὶ θεοδώριον, καὶ ἵσαν τὴν παναγιαδεβεταντα καλῶς οικονομήσανται, ἢ ὅλης της ἀντετεθεν τὰ βέβηλα ζεστεῖν. περὶ τούτων καίσεως φρομένιας, εἰδοῖσι τελεθύηκότας αἴαθέματι πεισθενταί

Ecclesiastice Historie Lib. IV.

413

A Eutychius qui illic aderat, in factis scripturis apposite exercitatus, superstite adhuc Mena, nondum valde illustris, erat enim etiam tum Apocrifarius Episcopi Amasenorum: Cum eos qui congregati erant, tanquam solertia, per contemptum adspexisset, aperte dixit, quæstionem illam deliberatione non egeret. Quandoquidem Josias Rex Sacerdotes demonum non modò vivos interfecisset: sed & eorum qui diu antea mortui fuerant, sepulchra effodisset. Atque hoc ab Eutychio aptissime dictum esse, cuncti qui aderant censuerunt. Quod cum Justinianus intellexisset, Eutychium paulo post ad Pontificalem urbis regia ledem promovit, Mena ex vivis sublatu. Porro Vigilius per litteras quidem consensit; Concilio tamen interesse noluit. Congregari agi ut synodo, cum Justinianus Episcopos interrogasset quid sentirent de Theodoro, & de his quæ Theodosius contra Cyrillū & contra duodecim ejus Capitula scriperat: Quid item de Epistola quæ dicitur Ibæ ad Marim Persam: postquam multa loca ex libris Theodori ac Theodoriti recitata essent ostentumque præterea esset, Theodorum jam pridem condemnatum fuisse, nomenque ejus ex factis diptychis expunctum, & hereticos etiam post mortem condemnandos esse: omnes uno consensu Theodorum quidem ipsum anathematizauunt; Theodoriti vero Scripta adversus duodecim Cyrilli Capitula & adversus rectam fidem; Ibæ quoque Epistolam ad Marim Persam sub anathemate damnant, his verbis usi. Cum magnus Deus & Servator noster Jesus Christus iuxta parabolam Evangelii & cetera. Et paulo post. Condemnamus verò & anathematizamus præter reliquos hereticos, qui condemnati & anathematizati sunt à supra memoratis quatuor sacrosanctis synodis, & à sancta Catholica & Apostolica Ecclesia, Theodorum quoque cum qui dicitur Episcopus Moplistes, & impia ejusdem scripta: Ea item quæ à Theodoro impie conseripta sunt contra rectam fidem & contra duodecim Capitula sancti Cyrilli & contra sacrosanctam primam synodum Ephesinam: Cuncta denique quæ ab eodem Theodoro pro defensione Theodori ac Nestorii scripta sunt. Anathematizamus præterea impiam illam Epistolam, quæ ab Iba scripta esse dicitur.

Fff iii

ad Marim Persam. Et aliquanto post ex-
posuerunt quatuordecim capita de re-
cta ac sincera fide. Ethæc quidem pro-
cesserunt in hunc modum. Cum autem
libelli ab Eulogio, Conone, Cyriaco &
Pancratio Monachis, dati essent con-
tra dogmata Origenis Adamantii, &
contra eos qui impietatem atque erro-
res illius sequebantur, de his Julianus
synodus quæ congregata erat consu-
luit, subiecto Epistole sua exemplari
eiusdem libelli, & iis quæ ad Vigilium
his de rebus scriperat. Ex quibus omni-
bus deprehendere licet, id studium fu-
isse Origeni, ut Apostolicorum dogma-
tum simplicitatem, Gentilium & Ma-
nichæorum lolio repleret. Missa est
igitur relatio à prædicta synodo ad Ju-
stinianum, post acclamaciones quas
contra Origenem & ejusdem cum illo
erroris Sectatores congesserant; cuius
pars sicut habet. Cum animum possideas
celestis nobilitatis participem, Chri-
stianissime Imperator. Et Paulo post.
Fugimus itaque, fugimus istam doctri-
nam. Neque enim novimus alienorum
vocem. Et illum tanquam furem a cla-
tronem, Anathematis laqueis firmè
constrictum, procul à sacris septis eje-
cimus. Et post aliquanta. Eorum vero
quæ à nobis gesta sunt vim ac virtutem,
ex corundem lectione cognoscetis.
His adjunxerunt etiam capita, quæ-
cunque Origenis sectatores profiteri à
Magistris suis didicerunt: ex quibus
tum consensus eorum, tum dissensio,
ac multiplex & multifidus error depre-
henditur. In his quintum caput erat,
continens blasphemias quas privati
quidam ex Nova Laura protulerant,
quod sic habet. Theodorus Ascidas
Cappadox dixit. Quando nunc Apo-
stoli & Martyres miracula efficiunt &
in tanto honore sunt, nisi in resurrec-
tione æquales fuerint Christo, qualis
tandem eorum resurrectio futura est?
Rectulerunt etiam iidem Patres multas
alias Didymi, Evagrii ac Theodori
blasphemias, quas studiose admodum
ex eorum libris exciperant. Ceterum
post hanc synodum aliquanto
temporis spatio elapsò, Eutychius qui-
dem ex Pontificali sede urbis regiae ex-
pulsus est; Joannes vero in ejus locum
subrogatus. Ortus hic erat ex Sirimi,
qui vicus est Cynegeticæ regionis in ter-
ritorio Antiocheni.

A περὶ μάστιγος τὸν τέρποντα καὶ μῆτέν την, ἔξι τε
τεσσαράκοδίκαια κεφάλαια πεῖται ὡραῖον
μωμήτη πίσεως. καὶ ταῦτα μὴν ἔτις προκύπ-
τοντες. εἰ λιβελλῶν ἐπιδεδομένων περὶ θαλ-
άτερον, καὶ κόνων, καὶ εἰπεῖν, καὶ πακεστίς μητρί-
κη τῶν αἰειχθύντων. Τοῦ ἀδαμαντίς μορφαῖς,
καὶ τῶν ἐπομφών τητέτετες διασεβεῖς καὶ πολ-
πυνθανεῖς^τ ιστινιάδες τὸν αἰλιθεῖσης σωμα-
τοῦ τετετον, συζεύξας οὐ πλεύτοισι.
τὰρ ἐτὰ περὶ βρύσιον πεῖται τέτων ἐπειδε-
μένα. οὐδὲ ὡς αἴπαντιν εἰσιν ἐλεῖν, οὐ πατεῖν
οὐ τῷ αἰειχθύντῳ λιωτικῷ καὶ μαντικῷ.
B Σανίων ἐμπληστατῶν διποσολικῶν δομιτε-
τὸ λιβόν. αὐναφορῇ τοίην γέγονε πρέσβει-
τιναντὸν τῷδε τὸν ὄδυς μῆτρας ταῖς φρουραῖς
αὐλῆσις ἐκβοστεῖς^τ αἱρετίρχυτες τῶν ταῦτα
κανωπεπλανητηρῶν ὃν εἴναι τέτοις ἔχει^τ το-
ρήμασι. τὸ διάφεν εὐχρηστές μετέχεται κα-
τημέν^τ τὴν ψυχὴν χεισταικώτας βα-
λλεῖ καὶ μεθ' ἑτεροφεύγοντι μητρούν, φύγει
ταῦτην. εὑρέγνωσται μητρὶ τῶν αἰλιθεῖσητο
Φωνέων, καὶ ὡς κλέπτειν, καὶ ὡς ληστὴν τὸν τοῦτο
τοῖς^τ αἴναθέμασι^τ Βερέχοις μεταφαλάς, πε-
ρισφίγξαντες, τῶν ιερῶν ἔξω πεισθέλοντες
C Εαλόμεθα^τ καὶ μέτ' ὀλίγα. τῷ δὲ πατέρι μῆτρι
περιβλήμων διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῖς αναγνωσθεῖν
ἀπε τὴν μνήμαν. τέτοις σωματίδεσσαν καὶ ταῦ-
τα κεφάλαια τὰ δύσα πρεσβεύειν οἱ ταύρογρις
δοξάζοντες ἐδιδάχθησαν, δηλεῦτας τοι
συμφωνίας αὐτῶν, αὐτὰρ ἐτὰς διαφωνίας
τὴν πολυχρεδῆ τέτων πλάνων. εἰ τέτοις τοι
πέμποντο κεφάλαιον τῷ βλασφημητέον
διποσολικῶν περιστών τὸν καλυμμένης λα-
ρας, εἶχον ὡδές. Θεόδωρος^τ ὁ δέσκιμος ὁ πατέ-
ρος ηπειν. εἰ νῦν οἱ διποσολοι καὶ οἱ μαρτυρο-
ταῖς ματερεγγέστοι, καὶ ἐν τῷ τόσαντι πιπίτε-
D χριστῷ, οἱ τῇ δοκοκατεσάσθι εἰ μη τοις γνω-
τῷ χριστῷ, ποία δοκοκατεσάσθι αὐτοῖς εἴσιν
ανεψήθησαν αὐτοῖς καὶ διδύμοις, καὶ ἐναγειν.
Θεόδωρος ἐτερεμπολαῖ βλασφημίαιαν
πειραῖς ταῦτα πεῖται τέτων ἐκλεξαμένοις. Οἱ
τοίην ταῦτας τὴν σεμνόδον χερές πιπίτε-
μέστωδιαταῖν^τ, εἰλύχι^τ μην τοις εἰδέσθαι
ιωάννης ἢ τοις Ιηρώνῳ τὸν κωνσταντινοπόλεως οἰ-
κλοπίσας αὐτεισάγει^τ, οἱ δὲ τοις σπρώμι^τ. Καὶ
μηδὲ δύνη^τ τῷ τῆκυνητῷ κειμένην τὸν πολυχ-
ρεόεσσα.